

121 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

De zolder

Bekant ieder huis had vroeger wel een grôte of klaaine zolder. Wij hebbe veul plezier gehad van ons klaaine zoldertie, want bij slecht weer mogge we d'r speule. M'n broerties sliepe op zolder. D'r was een klaain dakraompie. Onder dat raom sting een taofel mit twêê stoele, daer zatte we te tekene of aandere spellechies te doen. Azze we op zolder speulde, riep moeder dà-we 't blaaind dicht mosse doen, omdà-we anders naer beneejene zouwe kenne vaale. De trap, een los leertie, sting in 'tpertaoltjie en deur 't trapgat kwam-ie bove.

As 't schônmaaktijd was, wier aales van 't zolder naer buitene gesjouwd. Aaldereerst twêê verebedde, zôgenaomde schudbedde. 'k Hoor nóg m'n tante en m'n moeder lache, omdat ze 't bed nie konne houwe, ze kwamme nie meer bij de de lach! Êên bed mos buite op de vaetebank en êên op een paor stoele. Strooimetrasse deur 't trapgat wurme, wolle en gestikte dekes op hange en de hêêle zaak uitkloppe. Azzie dan zag, wat 'r aalemael nog meer naer buitene kwa, kò-je niet begrippe, dat dat aamel op dat klaaine zoldertie gezete ;had. In een balk wazze spijkers gesoge, daer honge klere aan. Veujl hangkast hà-je niet, dujs wat niet gelijk nôôdig was hong op 't zolder an een balk. Dat goed mos ok naer beneejene om te lluchte en af te borstele. D'r was ok een zwart laokens pak bij van vaoders. Dat droeg-tie allêên astie te begraef gebid was. Dan sting d'r nog een dôôs mit een hôoge zije. Mos-ie in een aandere plaets te begraef, dan kò-je die hoejedôôs, waer ok zwarte handschoene en een zwart stroppie in zatte, aan een band mit je meedraoge.

In een hoeksie sting 'n grôte zwarte kist mit een geboge deksel, waer-ie op zitte kon. Van aales en nog wat dat bewaord mos blijve zat 'r in. Moeder had 'r vroeger d'r uitzet in gespaord. D'r lag ok een strooie koffertie mit aanderande verstellappies d'r in, op raais gonge we ommers toch nooit. Op 't zolder sting ok nog 'n ouwe, ijzere schommelwieg, mit allêên mor een loiermandjie d'r in. Dat wou moeder bewaore. In de winter sting d'r een kist mit stoofpere, winterjanne.

'n Dôôs mit schaetse was t'r ok nog. Êên paor van vaoders was hêêlemael van ijzer, mit 'n krul van vorene. Wij hadde gewone rechte deurlôopers van hout, mit bande. Twêê paor knôopieslaerze stinge d'r bij. Die wazze aarg oud, maor deeje bij t schaetserije goeje dienste. Een spesiejaol knôopehaoksie was t'r bij. Aan êên van de balke hing een hêêl rijchie pepiere kokerties (zakjes) mit blommechieszaed. Dat verzaamelde m'nm broer, die nogal tuinachtig was. 's Zeumers hadde we dan ok aaltijd mooie blommechies in ons tuintjie. Veraal de pijpekoppe (vingerhoedskruid) hadde z'n voorkeur.

As uitaaindelijk aales en aales naer beneejene was, wier d'r geraogd mit de raobol (ragebol), de mure wiere gewit en de balke afgenome. De planke vloer wier dan haogelwit geschuurd, op je knieë netuurlijk, mit een harden borstel. "Hè, hè, we hebben 't nat 'r uit!", zee moeder dan. Azzie 's winters op zolder mos slaepe was dat nie zô leuk. Je deke wier dan vochtig và-je aosem en bevroor temet. De jonges lagge som de ijsrêepies van de planke af te klaauwe. Bij aarge vorst kregge ze een waarme krik in d'r bed en de winterjasse dr over. Êêne keer is 't gebeurd dà-ze 't klêêd oprapte en d'r overhene deeje.

Onderlest wier 't voor en tege van dekbedde 's overwoge. M'n broer die d'r ok bij zat zee toe lachend: "Dat perbleem hadde wij vroeger niet. Wij wiere gewoon toegedekt mit 't vloerklêêd.

